

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Matias - Smolińska

Protokolant: Beata Woźniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lutego 2019 r. w S.

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zadośćuczynienie

- 1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. L. kwotę 8.200 zł (osiem tysięcy dwieście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,**
- 2. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki A. L. koszty procesu w kwocie 2227 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia siedem złotych),**
- 3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 1119,36zł (jeden tysiąc sto dziewiętnaście złotych trzydzieści sześć groszy).**

II C 2336/16 UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 09 listopada 2016 r. A. L. wniosła o zasądzenie od Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Spółki Akcyjnej z (...) w W. kwoty w wysokości 8.200,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 02 listopada 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, że dnia 02 stycznia 2015 r. A. L. idąc chodnikiem przy ulicy (...) w S., na skutek nierówności w drodze, potknęła się i z dużą siłą uderzyła głową oraz kolanem o twardą nawierzchnię drogi. W następstwie tego zdarzenia powódka straciła przytomność. Po odzyskaniu przytomności i obmyciu zakrwawionej twarzy w kolekturze L. udała się do domu. Z uwagi na narastający ból głowy i kręgosłupa poszkodowana pojechała do (...) Publicznego Szpitala (...) PUM w S. przy ul. (...). Przeprowadzone badania wykazały u poszkodowanej wstrząśnienie mózgu, poszerzenie przestrzeni płynowej przymózgowej u podstawy płatów czołowych do 7mm oraz w okolicy czołowej stwierdzono krwiak podczepcowy grubości 8mm. Powódce założono miękki kołnierz ortopedyczny, zalecono dalszą obserwację, oszczędzający tryb życia, polegiwanie, doraźne leki objawowe i przeciwbólowe. W dniu 19 stycznia 2015 r. wskutek silnych bóli odcinka szyjnego kręgosłupa A. L. ponownie zgłosiła się do szpitala przy ul. (...) w S.. Po przeprowadzonych badaniach zalecono kontrolę neurologiczną oraz leki przeciwbólowe.

Zaznaczono również, że powódka ma wszczepioną protezę krążka międzykręgowego C5/6, w związku z czym silne uderzenie o twardą nawierzchnię chodnika spowodowało odnowienie wcześniejszego urazu, co skutkowało przedłużeniem okresu noszenia kołnierza ortopedycznego. Powódka wskazała, że dolegliwości po wypadku są na tyle

dotkliwe, że w sposób znaczny wpłynęły na jej stan psychiczny, ponieważ na skutek wypadku powrócił ból sprzed lat, pomimo skutecznie przeprowadzonego zabiegu kręgosłupa w przeszłości. W dodatku ból ograniczał powódkę w wykonywaniu codziennych czynności, w szczególności takich, które wymagają skłonów tułowia, zachowania jednakowej pozycji przez dłuższy czas, dłuższego chodzenia, podnoszenia i przenoszenia nawet niewielkich wagowo przedmiotów, co za tym idzie powódka musiała polegać na pomocy swojej rodziny natomiast brak samodzielności negatywnie oddziaływał na jej samopoczucie. Ponadto powódka podała, że w następstwie wypadku na jej ciele pojawiły się liczne blizny i siniaki stanowiące defekt estetyczny.

Wskazano, że zarządcą drogi, na której doszło do wypadku jest jednostka organizacyjna Gminy M. S. – Zarząd Dróg i (...) Miejskiego. W dniu 16 sierpnia 2016 r. powódka wezwała podmiot odpowiedzialny za utrzymanie nawierzchni dróg i chodników tj. jednostkę organizacyjną Gminy M. S. – Zarząd Dróg i (...) Miejskiego, do zapłaty kwoty w wysokości 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Pismem z dnia 05 września 2016 r. Gmina M. S. – Zarząd (...) i (...) Miejskiego na podstawie zawartej z pozwaną umowy ubezpieczenia przekazała zgłoszenie szkody do (...) S.A. Na podstawie zgłoszenia (...) S.A. wszczęła i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne. Powódka wskazuje, że ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności i na podstawie decyzji z dnia 31 października 2016 r. w oparciu o analizę przedłożonych dokumentów oraz kopii dokumentacji medycznej przyznał powódce A. L. zadośćuczynienie w kwocie 800,00 zł. Powódka wskazała, że podstawę jej roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c. i jest uzasadnione tym, że w wyniku wypadku obrażenia poniesione przez nią wywarły duży skutek na jej życie codzienne oraz, że zdarzenie to wpłynęło na istniejące już, lecz dotychczas zminimalizowane w odczuwalnych skutkach inne schorzenia. Wobec tego, powódka uznała kwotę w wysokości 9.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę za stosowną. Z uwagi na fakt, iż pozwana przyznała powódce zadośćuczynienie w kwocie 800,00 zł dochodzona pozwem należność wyniosła 8.200,00 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 05 stycznia 2017 r. pozwany żądał oddalenia powództwa w całości, zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany wskazał, że odpowiedzialność za Gminę M. S. ponosi na podstawie umowy ubezpieczenia stwierdzoną polisą Nr (...) oraz, że zgodnie z postanowieniami § 6 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia ustalonych Uchwałą nr UZ/189/2009 z dnia 07 maja 2009 r. Zarządu (...) SA ze zmianami ustalonymi Uchwałą Nr UZ/40/2011 z dnia 04 lutego 2011 r. oraz Uchwałą Nr UZ/114/2013 z dnia 28 marca 2012 r., mające zastosowanie do przedmiotowej polisy wynika, że przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego działalności określonej w umowie ubezpieczenia, posiadanym mieniem wykorzystywanym do takiej działalności lub innym mienie określonym w umowie ubezpieczenia, będące następstwem czynu niedozwolonego w granicach odpowiedzialności ustawowej lub niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Pozwany wskazał, że po przekazaniu mu zgłoszenia przez powódkę wszczął postępowanie likwidacyjne w wyniku, którego ustalił, że stan powódki został oceniony przez lekarza specjalistę neurologa bez stwierdzenia trwałego uszczerbku na zdrowiu. Wobec tego, jako zasadne uznano kwotę zadośćuczynienia w wysokości 800,00 zł, gdyż przyznanie powódce dodatkowej kwoty wykraczałoby poza rozsądne granice zadośćuczynienia i prowadziłoby do wzbogacenia powódki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność ubezpieczeniową, w tym w zakresie odpowiedzialności cywilnej jednostek organizacyjnych sprawujących funkcję zarządu drogi publicznej.

Dowód:

- odpis KRS k. 36-38

Dnia 02 stycznia 2015 r. w S. A. L. idąca chodnikiem na ulicy (...) wskutek nierówności w podłożu potknęła się i uderzyła głową oraz kolanem w twardą nawierzchnię. Wskazane miejsce na chodniku było bez płyt i wystawały z niego

druty zbrojeniowe. A. L. po upadku straciła krótkotrwale przytomność, z pomocą dwóch nieznanymi kobiet poszła do pobliskiej kolektury L., aby umyć twarz z krwi i po niedługim czasie samodzielnie udała się do domu.

W dniu zdarzenia zarządcą drogi, na której doszło do wypadku była jednostka organizacyjna Gminy M. S. – Zarząd Dróg i (...) Miejskiego ubezpieczona przez pozwanego na podstawie umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Dowód:

Bezsporne, a nadto:

- zeznania powódki A. L., k. 105
- zeznania świadka K. B., k. 101-102
- kserokopia ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, k. 39-44

W dniu wypadku, w godzinach wieczornych powódka zaczęła odczuwać bóle głowy i kręgosłupa blokujące jej możliwość pełnego skrętu szyi, w związku z czym skontaktowała się z byłym mężem i poprosiła go o przybycie. Razem z nim w okolicach godziny 19.00 udała się do (...) Publicznego Szpitala (...) PUM w S. przy ul. (...). Powódka została skierowana do (...) w powyższym szpitalu, wykonano jej tomografię komputerową, stwierdzono poszerzenie przestrzeni płynowej przymózgowej do 7mm widoczne u podstawy płatów czołowych, krwiak podczepcowy o grubości 8mm. Tomografia komputerowa kręgosłupa szyjnego wykazała stan po wszczępieniu protezy krążka międzykręgowego C5/6. W związku z obrażeniami powódce zalecono obserwację w szpitalu, monitorowanie parametrów życiowych, doraźne leki objawowe, założono miękki kołnierz wskazany z dwutygodniowym zastosowaniem. Ponadto zalecono by powódka nie wysilała się, prowadziła oszczędzający tryb życia, doraźnie zażywała leki przeciwbólowe. Mimo zaleceń dotyczących obserwacji w szpitalu powódka nie wyraziła zgody, jednak jak później stwierdziła nie pamięta by odmówiła takiej zgody, lub by dostała takie zalecenie. W dniu 19 stycznia 2015 r. w związku z odczuwanym bólem głowy i sztywnością karku udała się na konsultację neurologiczną do (...) Publicznego Szpitala (...) PUM przy ul. (...). Ponownie została wykonana tomografia komputerowa mózgowia, która nie wykazała nieprawidłowości i zmian w kościach mózgowcowej, jedynie zmiany zapalne w zatokach przynosowych. W przeprowadzonym badaniu stwierdzono wzmożone napięcie mięśniowe odcinka szyjnego, wskutek czego ruchomość odcinka szyjnego jest ograniczona. Zalecono wydłużenie okresu noszenia kołnierza ortopedycznego do około kolejnych dwóch tygodni. Poza powyższym stan powódki określono jako dobry. Powódka w późniejszym okresie czasu parokrotnie chodziła do lekarza rodzinnego po leki przeciwbólowe, leczenie kontynuowała przez 2-3 miesiące.

Dowód:

- karta informacyjna (...), k. 10-12
- tomografia komputerowa, k. 13
- zeznania powódki A. L., k. 105
- zeznania świadka J. L., k. 102
- konsultacja neurologiczna, k. 14

- fotografie, k. 16-18

A. L. w chwili wypadku miała 55 lat. W wyniku zdarzenia powódka musiała polegać na pomocy osób bliskich, w szczególności byłego męża J. L. oraz siostry I. W.. Bezpośrednio po wypadku skontaktowała się z byłym mężem, który razem z nią pojechał do szpitala. Ze względu na obrażenia poniesione w związku z wypadkiem powódka nie była w stanie wykonywać wielu codziennych czynności. J. L. przynosił drewno na opał, rozwieszał pranie na strychu, robił powódce zakupy. Oprócz niego powódce pomagały również inne osoby między innymi siostra I., która przez pierwsze dwa tygodnie od wypadku pomagała powódce przy podstawowych czynnościach higieny ponieważ powódka miała zawroty głowy podczas schylania się, poza tym pomagała jej w zakupach, przy gotowaniu, rozpalala w piecu. Pomoc siostry powódki trwała do około połowy marca. Powódka zawsze była osobą energiczną dlatego w związku z nową sytuacją spowodowaną wypadkiem i brakiem pełnej samodzielności czuła się ograniczona. Jej samopoczucie obniżyło się, gdyż po wypadku odczuwała jego skutki jeszcze przez parę kolejnych miesięcy i do chwili obecnej korzysta

z pomocy między innymi byłego męża, który przynosi jej drewno na opał, siostra powódki odwiedza ją regularnie, średnio 2 razy w tygodniu.

Dowód:

- zeznania świadka J. L., k.m 102-103
- zeznania świadka I. W., k. 103-104
- zeznania powódki A. L., k. 105

Powódka wystąpiła do Gminy M. S. – Zarządu Dróg i (...) Miejskiego o zapłatę w łącznej kwocie 15.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę będącą skutkiem wypadku z 02 stycznia 2015 r. Zarząd Dróg i (...) Miejskiego poinformował, że w związku z posiadanym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej (OC) roszczenie zostało skierowane do (...) S.A. Pozwana decyzją z dnia 31 października 2016 r. ustaliła wysokość szkody na kwotę 800,00 zł i skierowała polecenie wypłaty odszkodowania.

Dowód:

- przedsądowe wezwanie do zapłaty, k. 20-22
- pismo, k. 25
- akta szkody płyta CD, k. 49

W dniu 11 kwietnia 2018 r. przeprowadzone zostało badanie sądowo – lekarskie z zakresu ortopedii i neurologii. W wyniku badania ortopedycznego stwierdzono, że budowa ciała powódki jest prawidłowa, ma bezbolesną i pełną ruchomość w stawach, klatka piersiowa jest oddechowo ruchoma i niebolesna przy ucisku, odcinek szyjny kręgosłupa wykazuje bolesność uciskową na wysokości C4/5, ograniczone zgięcie w odcinku szyjnym, pozostałe ruchy w granicach prawidłowych. Badanie neurologiczne wykazało brak zaburzeń psychicznych, nastrój powódki zakwalifikowano, jako normalny oraz nie stwierdzono bolesności czaszki w trakcie opukiwania, brak ubytków kostnych, czaszka kształtna. Nie stwierdzono nieprawidłowości chodu, wskazano, że powódka może ubierać się samodzielnie i swobodnie.

W opinii sądowo – lekarskiej biegli stwierdzili, że powódka doznała urazu głowy z krótkotrwałym zaburzeniem świadomości, w następstwie którego wystąpił krwiak podczepcowy okolicy czołowej oraz urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego związany z istniejącymi już zwyrodnieniami, po przebytych zabiegu wszczępieniu protezy krążka C5/C6 i stabilizacji wyrostków kolczystych L3/L4 a także stłuczenia stawu kolanowego. Nie stwierdzono trwałych następstw po wypadku, bowiem wskazuje się, iż miały one charakter krótkotrwały, gdyż trwały około kilku miesięcy. Biegli ustalili, że w związku z wypadkiem doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki. Następstwa wypadku zostały poddane ocenie zgodnie z tabelą procentową stałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. Dziennik Ustaw nr 234 pozycja 1974. W oparciu o poz. 1a – 2%, poz. 10 a – 2% i poz. 94a – 3%, określono długotrwały uszczerbek na zdrowiu stanowiący 7 %.

Dowód :

- opinia sądowo – lekarska – k. 118-125
- uzupełniająca opinia sądowo – lekarska – k. 146

Sąd Rejonowy zważył i ustalił co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

W przedmiotowej sprawie bezsporne pozostawało, że w dniu 02 stycznia 2016 r. na ulicy (...) w S. doszło do wypadku, wskutek którego przez upadek powódka doznała obrażeń głowy. Powódka dochodziła roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w związku z uszkodzeniem ciała i wywołanym przez to rozstrojem zdrowia.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowił w związku z tym art. 444 § 1 kc w zw. z art. 822 kc. Zgodnie z art. 444 § 1 kc „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu”. Stosownie zaś do art. 445 kc w zw. z art. 444 § 1 kc „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”. Art. 822 kc z kolei stanowi, iż „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia” (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4).

Zadośćuczynienie stanowi szczególną formę rekompensaty za szkodę o charakterze niemajątkowym (krzywdę), jakiej doznała osoba poszkodowana wskutek bezprawnego i zawinionego przez sprawcę działania, skutkującego uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia (art. 445 § 1 k.c.). Z powyższego wynika, iż dla przypisania stronie odpowiedzialności odszkodowawczej za krzywdę wyrządzoną innej osobie konieczne jest zarówno zaistnienie zdarzenia je wyrządzającego jak i samej krzywdy, a nade wszystko związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem, a krzywdą. Krzywda, czyli szkoda niemajątkowa może być w pewnej mierze naprawiona przez świadczenie pieniężne. Cierpienia fizyczne lub psychiczne, wprawdzie nie mogą być w sposób adekwatny wyrównywane za pomocą świadczeń pieniężnych, natomiast świadczenia te mogą łagodzić wspomniane ujemne przeżycia poszkodowanego poprzez dostarczenie mu środków majątkowych, które pozwolą zaspokoić w szerszej mierze jego potrzeby lub spełnić pragnienia (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 260).

Z okoliczności rozpatrywanej sprawy wynika, że do zdarzenia powodującego szkodę doszło na drodze publicznej pozostającej w zarządzie jednostki organizacyjnej Gminy M. S. - Zarządu Dróg i (...) Miejskiego. Stosownie do art. 19 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 460 ze zm.), zarządcami dróg gminnych są wójt, burmistrz lub prezydent miasta, gdyż do właściwości tych organów należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, co wynika z art. 7 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 446) zgodnie z którym „zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. W szczególności zadania własne obejmują sprawy: gminnych dróg, ulic, mostów, placów oraz organizacji ruchu drogowego”. W związku z działalnością prowadzoną przez jednostki organizacyjne gmina zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Społecznych Spółką Akcyjną, a więc w rozpoznawanej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, iż pozwany jest podmiotem udzielającym ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej Gminie M. S. - Zarząd Dróg i (...) Miejskiego. Co za tym idzie odpowiedzialność pozwanego towarzystwa związana z zawarciem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z jednostką samorządu terytorialnego, również nie budziła wątpliwości.

Między powódką a pozwanym wynikł spór dotyczący wysokości zadośćuczynienia za doznane w związku z wypadkiem obrażenia stanowiące w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego krzywdę. W ocenie pozwanego, który nie kwestionował swojej odpowiedzialności zadośćuczynienie w wysokości 800,00 zł stanowiło dostateczną rekompensatę za doznane trudności, będące następstwem upadku. Powódka wykazała jednak szereg okoliczności będących podstawą do uznania, że roszczenie dochodzone jej powództwem wypełnia pełną kompensatę szkody. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynikało, że powódka w okresie rekonwalescencji przyjmowała leki przeciwbólowe, odbywała wizyty lekarskie, borykała się z utrudnieniami wynikającymi z prozaicznych czynności dnia codziennego. Ustalając zakres krzywdy powódki Sąd uwzględnił zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną. Ustalenie następstw zdrowotnych wypadku wymagało niewątpliwie wykorzystania wiedzy specjalnej z zakresu medycyny. To zaś w myśl art. 278 §1 kpc skutkowało koniecznością przeprowadzenia dowodu z opinii lekarzy biegłych z zakresu ortopedii i zakresu neurologii. Dowody te w sposób szczegółowy wskazywały na proces leczenia powódki, doznane urazy i skutki zdarzenia, jakie powódka odczuwa w chwili obecnej. Zeznania świadków były w szczególności istotne, bowiem I. W. (siostra) i J. L. (były mąż) towarzyszyli powódce przez okres jej leczenia. Ponadto Sąd wziął pod uwagę

konieczność nakładów finansowych powódki w celu dojścia do zdrowia przy uwadze na niskie dochody wynikające z emerytury.

Biegły z zakresu ortopedii przedstawił ocenę schorzeń występujących u powódki i sposobu ich leczenia. Na podstawie powyższej opinii Sąd mógł po pierwsze przyjąć, że wypadek wywołał u powódki obrażenia polegające na urazie głowy tj. wstrząśnienie mózgu bez następstw neurologicznych z następowym wystąpieniem krwiaka podczepcowego okolicy czołowej oraz urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego, który był już dotknięty istniejącymi zmianami zwyrodnieniowymi, po przebytych zabiegach, a także stłuczenia stawu kolanowego. Obrażenia te spowodowały dolegliwości bólowe oraz ograniczenie możliwości motorycznych – sztywność odcinka szyjnego kręgosłupa skutkująca koniecznością noszenia kołnierza ortopedycznego przez okres około miesiąca czasu. Dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa o znacznym nasileniu występowały ok. 6 tygodni, ból stopniowo ustępował jednak całkowicie utrzymywał się przez ok. 2 miesiące, natomiast okresowe bóle i zawroty głowy i kręgosłupa występują do chwili obecnej. Biegły z zakresu neurologii określił stan powódki z chwili przeprowadzania badania, jako ogólnie pozytywny, z rozpoznaniem przebytych wcześniej urazów. Z opinii biegłych jednoznacznie wynikało zarazem, że doznany w wypadku uraz nie pozostawił długotrwałych następstw zdrowotnych. W chwili badania nie stwierdzono występowania bolesności czaszki, istotnego upośledzenia narządu ruchu, objawów uszkodzenia ośrodkowego i obwodowego układu nerwowego, ani objawów podrażnienia korzeni nerwowych. Powódka zaś ma obecnie prawidłową ruchomość w stawach, prawidłową siłę mięśni, zachowaną chwytność rąk. Stwierdzono, że niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa wiąże się ze zmianami zwyrodnieniowymi i przebytymi zabiegami. Z badania sądowno – lekarskiego jednak jednoznacznie wynikało, że przebyte urazy, które również wskazywała powódka miały miejsce. Biegli zatem wskazując na przebyty uraz głowy z wystąpieniem krwiaka podczepcowego okolicy czołowej, przebyte wstrząśnienie mózgu, przebyty uraz skrętny kręgosłupa szyjnego dotknięty zmianami zwyrodnieniowymi – dyskopatycznymi z uwzględnieniem przebytych zabiegów i operacji określili poniesiony przez powódkę uszczerbek na zdrowiu na podstawie tabeli procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. (Dz. U. nr 234, poz. 1974) na poziomie 7% stanowiące trwały uszczerbek na zdrowiu. Procentowo określony uszczerbek służy jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia.

Ostatecznie sąd przyjął zatem, że bezpośrednio po zdarzeniu wystąpiły u powódki negatywne skutki zdrowotne związane z powstaniem zespołu bólowego oraz ograniczeń motoryki. Niezasadne było więc stanowisko pozwanego odmawiające wypłaty zadośćuczynienia. Sąd wziął pod uwagę nie tylko stan fizyczny powódki bezpośrednio po wypadku, ale cały okres w którym towarzyszyły jej bóle oraz zawroty głowy. Weryfikując wysokość przyznanego powódce zadośćuczynienia Sąd Rejonowy miał na uwadze wypracowane przez judykaturę kryteria, które winny być wzięte pod uwagę przy ustalaniu zadośćuczynienia, a zatem rozmiar krzywdy, charakter doznanych obrażeń, trwałość następstw, okres rekonwalescencji, rokowania na przyszłość, wiek powoda oraz funkcje, które winny przyświecać obowiązkowi wyrównania szkody niemajątkowej.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania w świetle uregulowań zawartych w art. 444 i 445 KC oraz wskazań judykatury było zasadne. Kwota 8.200,00 zł w realiach niniejszej sprawy nie jest ani symboliczna, ani też nie będzie źródłem wzbogacenia się strony.

Zadośćuczynienie w tej wysokości odpowiada kryteriom miarkowania wysokości tego rodzaju rekompensaty sformułowanym w orzecnictwie SN, który wskazał między innymi, że „Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 kc ma charakter kompensacyjny; stanowi sposób naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Powinno ono uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć. Zasadniczą przesłanką przy określaniu jego wysokości jest stopień natężenia krzywdy, tj. cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decydujące znaczenie mają rzutujące na rozmiar krzywdy okoliczności uwzględnione przez sądy orzekające, takie jak rodzaj, charakter, długotrwałość i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, stopień i trwałość kalectwa” (wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, LEX nr 182892).”; a także zaznaczył, iż „wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. To ostatnie pojęcie sprecyzowane

zostało w taki sposób, że nie może być wynikiem oceny najbiedniejszych warstw społeczeństwa. Obecnie bowiem ograniczenie się do przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa, przy znacznym zróżnicowaniu dochodów różnych grup społecznych, nie jest wystarczające. Biorąc jednak pod uwagę także dyscyplinującą funkcję odszkodowań i zadośćuczynienia, określanie jego wysokości na podstawie dochodów najuboższych warstw społecznych byłoby krzywdzące. Za oczywiste należy także uznać, że jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter, musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach". (wyrok SN z dnia 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05, LEX nr 179739).

O kosztach postępowania orzeczono jak w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 §1 kpc w zw. z art. 109 § 2 kpc i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). Przyjmując, że powódka wygrała proces sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę w wysokości 2227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.